

[Boligministeren]

dres. På baggrund af motiveringen for de nye regler om bestyrelsernes sammensætning samt den omstændighed, at der i 1978 ydes yderligere driftsstøtte, der især skal rette op på kollegiernes henlæggelser, er det påkrævet, specielt i de pågældende kollegier, så hurtigt som muligt at få sikret en ledelse, der effektivt kan søge disse kollegiers økonomi rettet op.

Til *ministeren for Grønland* (14/7 78) af:

Bjørn Poulsen (SF):

»Agtter ministeren at søge EF-brochuren »Grønland og EF« tilbagekaldt?«
(Spm. nr. 996).

Begrundelse.

EF-Kommissionen har i foråret udgivet brochuren »Grønland og EF«. Brochuren er udsendt i anledning af, at det grønlandske hjemmestyre får mulighed for at ændre Grønlands forhold til EF. Det er et åbent spørgsmål, om det er klogt, at en udenforstående instans som EF-Kommissionen med sin store økonomiske magt går ind i en debat, som for tiden pågår på Grønland, og som den grønlandske befolkning selv må finde løsningen på. Det drejer sig om et så væsentligt spørgsmål som Grønlands EF-medlemskab, og det drejer sig om den udviklingsretning, det grønlandske samfund skal tage efter hjemmestyrets indførelse. EF-Kommissionen melder sig klart blandt dem, der tror på stordrift, voldsom råstofudnyttelse og kraftig tilførsel af udenlandsk kapital. Det burde være grønlænderne selv, der gennem en demokratisk debat fik lov til at afgøre disse spørgsmål. Hertil kommer, at hele det præg, EF-Kommissionens pjece har, er højst uheldigt. Lad mig fremdrage følgende eksempler:

1) Det såkaldte danskerhad gøres til en væsentlig faktor for, at den grønlandske befolkning afviste EF-medlemskabet ved folkeafstemningen den 2. oktober 1972. Det hedder i pjecen: »Det er nærliggende at tro, at udviklingen i danske og grønlandske relationer har været med til at forstærke den opposition mod EF, der blussede op umiddelbart før afstemningen den 2. oktober«. Den tanke, at flertallet af den grønlandske befolkning simpelt hen ikke brød sig om medlem-

skabet af EF, er det øjensynlig umuligt at tænke i Kommissionen. Dette indtryk forstærkes, når man læser, hvordan Kommissionen omtaler de 71 pct. af vælgerbefolkningen, som i 1972 stemte nej til EF: »Det er almindelig kendt, at den marxistisk orienterede del af den grønlandske befolkning ønsker Grønland ud af EF efter hjemmestyrets indførelse«.

2) Det er endvidere spørgsmålet, om det er klogt at søge at købe den grønlandske befolkning ind i EF. I pjecen opregnes omhyggeligt hvert projekt, der har fået det mindste tilskud fra EF, fra skonnertbroerne i Umanak og Upernavik til fiskeskipper Peter Jerimiassens rejekutter. Dette aspekt bliver ikke mindre interessant, når man ser, hvordan de danske forpligtelser over for det grønlandske hjemmestyre omtales af EF-Kommissionen: »Såfremt Danmark under pres af fortsatte erhvervsøkonomiske problemer eller under påvirkning af den generelle politiske atmosfære i Grønland skulle se sig nødsaget til at skære væsentligt ned på bloktilskuddene, kan det forventes, at det grønlandske samfund vil kunne komme ud for alvorlige økonomiske vanskeligheder, som i værste fald kan koste det den erhvervede selvstændighed. Under sådanne omstændigheder kan det fortsatte medlemskab af EF komme til at betyde meget, dels gennem den generelle påvirkning af Danmark i det indbyrdes samspil EF-landene imellem, dels økonomisk især gennem EFs regionale fond og den sociale fond«. Jeg håber især, at ministeren, der er medlem af en suveræn stats regering, mærker sig udtrykket »... Under sådanne omstændigheder kan det fortsatte medlemskab af EF komme til at betyde meget, dels gennem den generelle påvirkning af Danmark i det indbyrdes samspil EF-landene imellem...«

3) Det må undre, at EF-Kommissionen vil påtage sig æren for 200 sømilsgrænsen, således som det sker på siderne 16 og 17: »Efter at Grønland i fem år har været medlem af EF, kan man konstatere, at fisketerritoriet ved Grønland pr. 1. januar 1977 er blevet udvidet fra 12 til 200 sømil. Alt taget i betragtning kan man konstatere, at Grønlands medlemskab af EF har gavnet det grønlandske fiskeri, og at EF fortsat har vilje til at betragte Grønland som et særtilfælde i fiskepolitisk henseende«.